

# Cartes

La qualitat de l'ensenyament: alguna solució!

Xavier Serra Besalú. girona.

Avui i ara, dimecres 17 de juliol, poc abans de les 12 del migdia, han sortit finalment unes extenses llistes provisionals amb les destinacions d'un munt de docents per a l'any que ve (els que es mouen de centre). És un llistat provisional, sotmès a reclamacions i, sobretot, que pot generar en alguns desconcert o desànim. Si el que necessitem, en canvi, és justament confiança i serenor!

És molt complicat gestionar els recursos humans. Alguns diuen que, si es fes potser uns mesos abans, hi hauria inconvenients que seria difícil controlar: els interessos d'última hora, gent que –quedant fora– no es lliuraria amb prou entusiasme vocacional a la seva feina, etc. És un tema delicat, i no sé encara per què jo –sent com sóc– m'embranco a parlar-ne. Serà que el bé comú m'interessa? Penso que una valoració serena de la feina de cadascú, feta pels equips directius i la inspecció, tenint en compte els projectes de centre i la feina de cada professional, i elaborada al llarg dels mesos, potser donaria millor resultat. Tal com es fa ara és difícil afavorir la continuïtat no només laboral sinó dels plans de cada departament docent (durant l'estiu es podrien acabar de dissenyar). Hi ha molts milers de professors i mestres que fins avui no saben on aniran potser a treballar els propers 12, 24, o vés a saber quants mesos. Calia deixar passar maig, juny...

«Recursos humans» és una de les qüestions rellevants en qualsevol feina i, en educació, més encara: ¿a qui encomanem la formació i instrucció dels fills?, quina mena de plans de millora establím?, etc.

Seré breu, i cerco d'evitar –cosa gens fàcil– la polèmica. Suggerixo: a) treballar les plantilles del curs següent durant el 2n semestre de cada any, serenament; b) establir un sistema d'acreditació docent que –com fan les agències d'acreditació universitària– garanteixi la qualitat mínima dels docents en llista d'inserció al sistema educatiu; c) que la Inspecció vetlli eficaçment i coratjosament per la qualitat de l'ensenyament, ben abans que limitar-se a maquillar algunes dades numèriques que escandalitzen la nostra societat (parlo de «fracàs escolar», de «PISA» i d'altres indicadors, que no són l'única realitat però semblen ser allò que els guia, exclusivament). Si les meves propostes no agraden a tothom, ho sento en l'ànima: ara bé, estic convençut que ajudarien a evitar la bogeria d'aquest matí de juliol, en què es decideix el futur laboral immediat de milers de professionals, part rellevant dels nostres claustres docents.

«El Carrilet»  
de l'Escala

Anna Cuyàs Angelats. girona.

Tinc 34 anys, els mateixos que fa que estiujeo a l'Escala i, mai ningú m'havia tractat tan malament. El passat dissabte, dia 13, em disposava a agafar el carrilet que va des de la Punxa fins a Riells amb el meu fill de tres anys; tot just acabàvem de pujar, quan el conductor ens va venir a cobrar l'import del trajecte (4 €), fins aquí cap problema... li vaig donar un bitllet de 20 € i va ser aquí quan es va girar la truita. Em va dir que havia d'anar a buscar canvi o, si no, no podria pujar, li vaig respondre que no portava cap moneda i ell va marxar a cobrar als altres passatgers que esperaven. Finalment i de mala gana, em va cobrar i donar el canvi, tot i que em va etzibar una frase lapidària: «a partir d'avui, si no portes l'import exacte del trajecte, no podràs pujar ni en aquest ni en cap altre carrilet; si no, tothom pujaria gratuïtament». Em vaig quedar molt sorpresa, primer per la seva

prepotència i segon, per la seva mala educació. És ell qui té l'obligació de tenir canvi, és ell qui cobra a moltíssimes persones al llarg del dia –i dubto que totes portin l'import exacte–. És més, a cap lloc del trenet hi ha cap rètol on consti que només es pot pujar si pagues l'import just o que no es pot pagar amb bitllets de 10, 20 o 50 .

Però això no va ser tot, després de donar-me el canvi i els tiquets, em va acusar –fins a tres vegades– de no haver-li donat el bitllet, malgrat la meva insistència i les meves respostes vam marxar sense que es quedés satisfet ni convençut de les meves explicacions. Val a dir que la gent que tenia al meu voltant –turistes estrangers i nacionals– van quedar al·lucinats de l'actitud d'aquell conductor. El meu fill, l'endemà, encara em deia que no volia tornar a pujar al trenet i, crec, em va dir que tardarem a tornar-hi.

Senyors, si és aquesta la imatge que es vol donar de la Costa Brava, ja podem plegar, perquè no és gens positiva. He treballat molt temps de cara al públic i, si tens un mal dia, els clients no en tenen cap culpa, tot i que més que un mal dia és una qüestió d'educació. I si aquest senyor no en té, l'empresa ho hauria de valorar... amb els temps que corren i la gent que busca feina, segur que de bones persones, educades i amb ganes de treballar en trobaran. I si no, ja ho saben, si volen anar amb el carrilet a l'Escala, portin l'import just.

### Consum responsable

Isabel Álvarez. banyoles.

Escoltant els debats sobre l'economia i la crisi, que en aquests moments són tan nombrosos, quedés perplex sobre el seu contingut i la varietat d'opinions: uns a favor de l'austeritat i d'altres a favor del consum, perquè el consum genera riquesa.

Com en tot, el que cal és buscar l'equilibri. Ara no és convenient ni prudent demanar un crèdit per fer un creuer, com es feia abans, però sortir a prendre un gelat o a sopar dona feina al cambrer, a l'amo, al fabricant... i també a l'Estat, de manera que en definitiva en depenem tots.

Vaig trobar molt encertada la carta que el Sr. Bisbe adreçava als turistes donant-los la benvinguda i agraint haver escollit la nostra terra per passar les seves vacances, i que d'aquesta manera contribueixen a la millora de la nostra economia.

Font del document: [http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/07/21/cartes/627189.html?utm\\_source=rss](http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/07/21/cartes/627189.html?utm_source=rss)